

DÅ var barn, äktenskap, arbetsliv och längtan efter ett eget liv i fokus. Framtiden kändes oändlig, medan dagen hade svårt att räcka till. »Allting kan gå itu, men ett hjärta kan gå i tusen bitar ...« Otillräcklighet, jo – tillvaron rämnar vid några tillfällen.

SEDAN finns en strävan efter balans i tillvaron. Kan man finna en mening med livet tillsammans när boet är tomt? Det som har varit har varit, arbetslivet är avklarat, barnbarnen växer upp och åldrandet är en realitet. En oro eller en lättnad?

NU har tiden runnit iväg och fokus är ett annat. Livet har övergått i en dröm om något som har varit. Framtiden är ändlig, men det finns tid för eftertanke. Vad mera? Måste man göra stordåd eller räcker det med att bara finna glädje i dagen?

CHRISTINA OEBIUS

Jag är född och uppvuxen i Höganäs. Skåne lämnar jag 1970, men återvänder 2010 – för att bli bofast i Mölle.

**Lilla
Förlaget**